

Absurda consonanta

Cristian Del Nor

Absurda consonanta !

Tu vrei sa pleci , dar stiu c-o sa revii, purtand in gand speranta
Acelui proaspat inceput ,de care ai uitat, imi pare
Eram, ti-aduci aminte ? tineri pe atunci si intr-o circumstanta
Ne-am intalnit si benevol , am mers pe-o singura carare
Da ! ne-au unit mainile doua, ce se legara parca pe vecie
Vedeam la fel ca ochii tai , si gurile voiau sa fie
O consonanta-n viitor , o voce-a doua minti rebele
Un suflet nou , pur si curat, ca nufarul din apa vie ,
Purtat usor si elegant de delta vietii tale si-ale mele
Sau de-un delfin cuminte , ce inoata ,noaptea solitar
Si care sare in plonjon ,cercand sa ia lumina
N-o poate prinde , dar se-ntoarce iar
Doar paznicul din far, e cel ce poarta vina
Caci lumineaza mult prea sus si poate ca-n zadar
Se-arunca el planand in zbor, acolo printre langa stele
Ar vrea sa muste-n zbor dintr-o lumina , iar
Si s-o arunce -n ceruri,mai departe, dincolo de ele
Sa fie noaptea clara , senina , sa se vada
Sclipirea dragostei de diamant curata
Sa umple iarasi bolta cu lumina si mai apoi sa cada
In albul pur, ca sufletul virgin si nepatat de fata
Ce n-a simtit nicicand iubirea , e alba si imaculata
La fel cum tu ai fost atunci, cand beam setos din cana
Ce mi-ai intins-o delicat dand capul intr-o parte
Nu ma stiai deloc pe-atunci , frumoasa argeseana
Eram un calator ce vine , din tara unui de departe
Si te-am iubit de-atunci ,sa stii tu , mandra floare
Caci am simtit dintr-un respir c-ai creste tu in mine
O dragostea mareata sau poate chiar mai mare
O consonanta ce ramane, cu mine si cu tine !
A doua suflute ce mor de dragul nemuririi
Dar care s-au pierdut apoi , ca un delfin pe mare
La fel cum am pierdut si noi, refrenul simplu al iubirii
Si de atunci ma tot intreb , te-ntorci napoi tu oare ?
Speranta n-a murit deloc , te-astept acolo , pe carare !